

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T. C. V.**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **T. T. P.**, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2015 č. j. CPR-1433-2/ČJ-2015-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 10. 2015, č. j. 17 A 46/2015 – 40,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 12. 12. 2014, č. j. KRPP-70832-80/ČJ-2013-030022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce osmnácti měsíců.

[2] Rozhodnutím žalované ze dne 8. 7. 2015, č. j. CPR-1433-2/ČJ-2015-930310-C235, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění. Také správní žaloba byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 1. 10. 2015, č. j. 17 A 46/2015 - 40, zamítnuta.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) se blanketní kasační stížností, doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 12. 11. 2015, domáhá zrušení citovaného rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Stěžovatel ve svém návrhu uvedl, že je v ČR 11 let, žije ve společné domácnosti s manželkou, s níž je ženatý více než 20 let, a na území ČR má také své dva syny T. C. A., nar. X, který má povolení k dlouhodobému pobyt v ČR a T. C. M., nar. X, s nímž je vedeno řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a u nějž lze s velkou pravděpodobností předpokládat, že mu bude také uděleno. Vzhledem k věku obou synů je zapotřebí, aby byli vychováváni oběma rodiči, jelikož jsou ve věku, kdy se plně utváří jejich osobnost a odloučení od jednoho z nich by mohlo mít za následek nedostatečnou socializaci. V případě, že by byl

stěžovatel vyhoštěn z území ČR, přišel by prakticky natrvalo o možnost pobývat se svou manželkou a svými dětmi, jelikož vyhoštěným cizincům nejsou zpravidla vydávána povolení k pobytu ani po uplynutí doby, na kterou byli vyhoštěni. Navíc má stěžovatel špatný zdravotní stav, při kterém je odkázán na péči manželky a je na ní existenciálně závislý. Nepřiznání odkladného účinku a jeho nucené vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, tzn. byla by tím stěžovateli způsobena nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiné třetí osobě.

[5] Nad uvedené stěžovatel poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 18. srpna 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100 či ze dne 23. ledna 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37), v nichž zdejší soud přiznal odkladný účinek podaným kasačním stížnostem, a v nichž zhodnotil, že nucené vycestování z ČR by vzhledem k osobním a rodinným poměrům stěžovatelů pro ně a jejich rodiny mohlo znamenat nenahraditelnou újmu. A dále s odkazem na uvedenou judikaturu upozorňuje na to, že by stěžovatelovo nucené vycestování z ČR mohlo mít dopad do jeho práva na spravedlivý proces.

[6] Žalovaná vyjádřila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku.

[7] Podle § 107 s.ř. s. *[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s.ř. s. se užití přiměřeně.*

[8] Podle § 73 odst. 2 s.ř. s. *[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[9] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného a měl by statisticky vzato být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56). Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje.

[10] V projednávaném případě stěžovatel namítal, že ochrana jeho soukromého, a především rodinného života převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu.

[11] Nejvyšší správní soud přisvědčil v daném případě, že vycestování stěžovatele do Vietnamu, a tím i jeho odloučení od rodiny, tedy od manželky s povolením k dlouhodobému pobytu a dvou nezletilých dětí, z nichž jedno zde má také povolený dlouhodobý pobyt a druhé je v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, je pro něj zásadním zásahem do rodinného života a byla by mu tím způsobena významná újma. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by naopak nemělo vyvolat újmu ve vztahu k jiným osobám, neboť sama skutečnost, že stěžovatel bude moci pobývat na území ČR i po krátkou dobu řízení

pokračování

před Nejvyšším správním soudem, by se práv a právem chráněných zájmů třetích osob neměla negativně dotknout.

[12] Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal, že by pobyt stěžovatele na území ČR po dobu řízení o kasační stížnosti ohrozil důležitý veřejný zájem. Nejvyšší správní soud vycházel především z toho, že stěžovatel na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost či jiné závažné společensky nebezpečné jednání a správní vyhoštění mu bylo uděleno „pouze“ z důvodu jeho nelegálního pobytu na území ČR. V případě stěžovatele tedy nebylo zjištěno, že by jeho pobyt na území ČR představoval takové riziko, které by zakládalo rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud vyhověl návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu